

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 3554/04
12.01.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Љубодрага Пљакића, председника већа, Драгана Скока и Душанке Марјановић, чланова већа, са саветником Јеленом Тишма - Јовановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужилаца АА и ББ, против решења Министарства финансија Републике Србије број 463-02-00197/2002-07 од 14.6.2004. године, у предмету градског грађевинског земљишта, у нејавној седници већа одржаној дана 12.1.2006. године донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба тужилаца изјављена против решења Одељења за стамбене и грађевинско-комуналне послове Општинске управе општине Звездара, Београд, број СП-463-177/02 од 13.3.2003. године којим је одбијен као неоснован захтев тужилаца за враћање одузетог права коришћења национализованог градског грађевинског земљишта к.п. ВВ.

У тужби тужиоци оспоравају законитост решења туженог органа због погрешне примене материјалног права, повреде правила поступка и неправилно утврђеног чињеничног стања. Сматрају да је првостепени орган у поновном поступку пропустио да утврди потпуно чињенично стање већ је само прибавио мишљење Другог општинског суда у Београду 27.2.2003. године у погледу правног основа по коме је земљиште прешло у државну својину. Такође истичу да у време доношења другостепеног решења ступио на снагу Закон о планирању и изградњи којим је у члану 86. предвиђено поништавање решења о изузимању земљишта које није приведено намени те је другостепени орган требало да примени тај Закон. Стога предлажу да Врховни суд Србије тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган је у одговору на тужбу, остајући у свему при разлозима из оспореног решења, предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница утврђених у управном поступку у смислу члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" број 46/96), испитујући законитост оспореног решења у складу са чланом 39. став 1. истог Закона, Врховни суд Србије је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управе ствари, нашао да:

Тужба није основана.

Из списка предмета ове управне ствари произлази да је првостепени орган у поновном поступку ценећи све примедбе другостепеног органа по жалби, донео решење од 13.3.2003. године којим је одбио као неоснован захтев тужилаца за враћање одузетог права коришћења национализованог градског грађевинског земљишта јер је у поновном поступку утврдио да је наведено земљиште прешло у државну својину по основу Закона о национализацији те да нису испуњени услови за примену одредаба Закона о грађевинском земљишту.

Правилно је према налажењу Врховног суда Србије поступио тужени орган када је без повреде правила поступка и код потпуно утврђеног чињеничног стања, одбио као неосновану жалбу тужилаца изјављену на првостепено решење обзиром да Закон о грађевинском земљишту не предвиђа могућност повраћаја земљиште које је изузето из поседа ранијег власника по основу Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта из разлога што у одређеном року нису приведена намени. За своју одлуку тужени орган дао је јасне, аргументоване и непротивречне разлоге које у свему као правилне прихвата и Врховни суд Србије.

Суд је ценио наводе тужбе да је тужени орган у жалбеном поступку требало да примени одредбе Закона о планирању и изградњи који је у међувремену ступио на снагу, а чијим одредбама је прописано да орган управе може да донесе решење о повраћају раније одузетог земљишта које није приведено намени али је нашао да ови наводи нису основани.

Према правилима о временском важењу закона - закон се примењује даном ступања на снагу, уколико самим законом није другачије одређено. Пошто је чланом 171. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС" бр. 47/03 који је ступио на снагу 13.5.2003. године), прописано да ће се решавање захтева за издавање грађевинске дозволе, употребне дозволе и других захтева за решавање о

појединачним правима и обавезама, поднетих до дана ступања на снагу овог Закона, наставити по прописима који су важили до дана ступања на снагу овог Закона, према наведеном правилу о временском важењу закона, Закон о планирању и изградњи се примењује од дана ступања на снагу, јер прелазним и завршним одредбама није другачије прописано. Из наведених разлога, тужени орган, супротно тужбеним наводима, није могао приликом одлучивања о основаности тужиоачеве жалбе да примени одредбе Закона о планирању и изградњи, пошто је тужилац захтев за повраћај парцеле поднео надлежном управном органу пре ступања на снагу овог Закона.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је на основу одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 12. јануара 2006. године, У. 3554/04

Председник већа-судија

Љубодраг Пљакић, с.р.

Записничар

Јелена Тишма - Јовановић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СМ